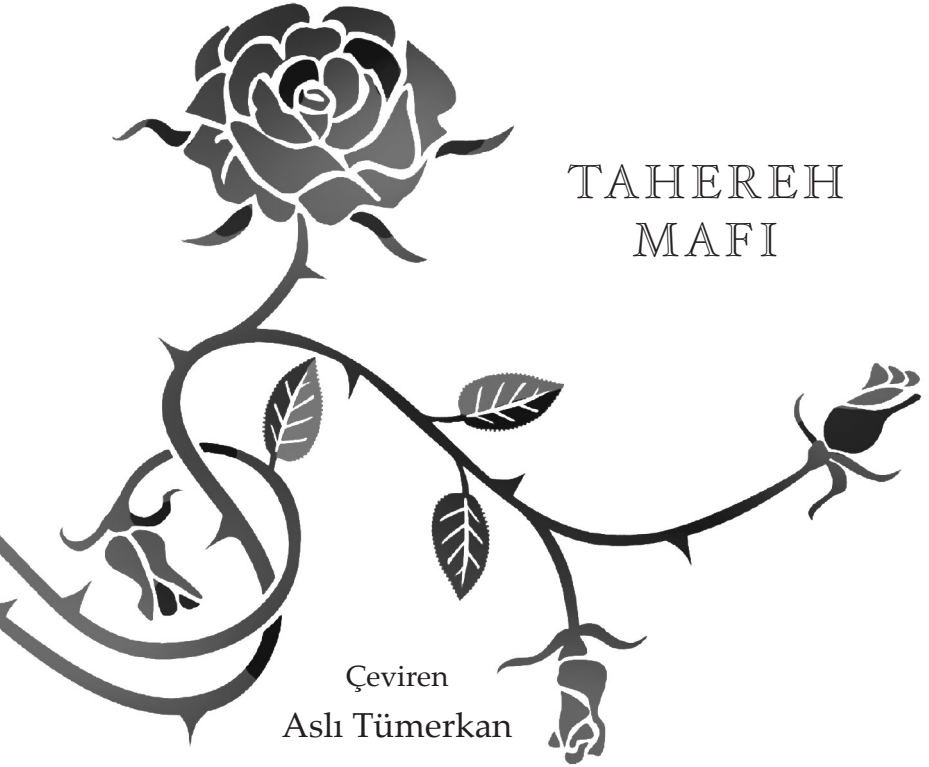

KIŞKENT

TAHEREH
MAFI

Çeviren
Aslı Tümerkan

HİKÂYEMİZ
DONDURUCU BİR
GECEDE BAŞLIYOR

Yağmaya yeni başlamış kar helezonlar hâlinde hafifçe aşağı süzülüyor, pankek büyüklüğündeki kar taneleri düşerken gümüşü ışıltılar saçıyordu. Heybetli ağaçlar beyaz yapraklarını kuşanmışlardı ve ay ışığı durgun bir gölde parlıyordu. Gece yumuşaktı; her şey yavaşlamış, karla beraber dünya derin, ağır bir uykuya dalmıştı ve tabii bir de kış hızla yaklaşıyordu.

Kışkent için kış hoş bir oyalanmacaydı; buranın insanları soğukta serpilip gelişir, buzdan keyif alırlardı (ilk kar yağışına pek bir bayılırlardı) ve mevsim boyunca sıcacık kalmak için yemek ve şenlikler konusunda donanımlıydılar. En büyük kutlama *Yalda* kış dönümüydü ve Kışkent diyarı heyecandan yerinde duramıyordu. Kışkent son derece sihirli bir kasabaydı ve *Yalda* –Kışkent’in en önemli bayramı– aşırı sihirli bir akşamdı. *Yalda* güzün son, senenin ise en uzun gecesiydi; hediyeleşme, çay içme ve hiç durmadan ziyafet çekme zamanıydı – ve aynı zamanda bundan çok daha fazlasıydı. Ama şu an zamanımız çok dar (yakında tuhaf bir şey olacak ve bu olduğunda dikkatim dağınık olmamalı) o yüzden ince detayları sonraki bir vakitte konuşuruz. Şimdilik sadece şunu bilin: Her yeni kar yağışı beraberinde yepyeni bir coşku getirirdi ve kışa sadece iki gün kaldığından Kışkent halkı neşelerini güçlükle zaptedebiliyordu.

Göze çarpan bir istisna hariç.

Kışkent’te kasabanın bu mutluluğuna asla katılmayan biri vardı. Sadece tek bir kişi perdelerini sıkıca çekip bu sihirli gece-

de söylenen şarkıları ve yapılan dansları lanetliyordu. O gerçekten de çok tuhaf biriydi.

Laylee soğuktan nefret ediyordu.

On üç yaşındaki Laylee, neredeyse sadece gençlere özel olan o kıymetli, sonu gelmez iyimserliği uzun zaman önce kaybetmişti. Ne mizah anlayışı, ne sefaya karşı bir ilgisi, ne de kibarlığa tahammülü vardı. Hayır, Laylee ayazdan da uğruna koparılan yaygaradan da nefret ediyordu ve sadece bu bayram sezonundan değil, bunu sevenlerden de hoşlanmıyordu. (Adil olmak gerekirse, Laylee pek çok şeyden hoşlanmazdı –bunlar arasında sözünü etmeye değer olanlardan biri de hayattaki yazgısıydı– ama en hoşlanmadığı şey muhtemelen kıştı.)

Kar sulusepken de yağsa lapa lapa da, sadece kendisi soğukta uzun saatler boyunca çalışmak zorundaydı, ölü bedenleri arka bahçesindeki büyük bir porselen küvete sürüklerken dizkapakları buzla kaplanırdı. Kendi parmakları tamamen donana dek gevşek boyunları, kırık bacakları ve pis tırnakları ovalar, ardından o ölü, sarkık uzuvları kurumaları için asardı – daha sonra dönüp cesetlerin çenelerindeki ve burunlarındaki sarkıtları koparırdı. Laylee'nin bayramları, tatilleri, hatta belirli bir programı bile yoktu. Müşterileri geldiğinde çalışırdı, bu da kısa süre sonra gecesini gündüzüne katması gerekeceği anlamına geliyordu. Anlarsınız ya, Kışkent'te kış, ölmek için çok popüler bir mevsimdi.

Bu gece Laylee kaşlarını çatmış (genelde tercih ettiği yüz ifadesi), sinirli (belki de normale göre daha fazla), sarıp sarmalanmış (neredeyse boğulacak kadar) ve akşam yemeğinden önce birkaç kar tanesini yakalamaya inatla kararlı bir hâlde bulunabilirdi. En kalın, en çıtır çıtır kar taneleri taze olanlarıydı ve birkaçını yakalayacak kadar hızlı olursanız nadide bir yiyecekti.

Eğer izin verirseniz açıklayayım: Akşam yemeği olarak kar tanesi yemenin tuhaf bir fikir gibi görüldüğünün farkındayım ama anlamamız gerekir ki Laylee Layla Fenjoon çok tuhaf bir kızdı ve mesleğinin tuhaflığına rağmen (ya da belki bu yüzden)

atıştırmalığa çaresizce ihtiyacı vardı. Bugün dokuz tane çok iri, aşırı çürümüş kişiyi yıkaması gerekmişti –normalde olandan dört fazlaydı– ve bu onu çok zorlamıştı. Aslında kendini sık sık ailesinin ölü yıkama işi yapmadığı bir hayatın hayalini kurarken yakalıyordu.

Eh, *aile* diyorum ama esasında bütün yıkamayı yapan sadece Laylee’ydi. Annesi iki yıl önce ölmüştü (semavere bir hamamböceği düşmüştü ve annesi bilmeden çayı içmişti; bu çok trajikti) ama Laylee’ye yas tutma fırsatı sunulmamıştı. Anlarsınız ya, çoğu hayalet, bedenleri iyice ovalandıktan sonra yoluna devam ederdi ama annesininki orada kalmıştı, koridorlarda uçuyor, Laylee uyurken bile onun en iyi işlerini eleştiriyordu. Babası da asla orada değildi, o da neredeyse annesi öldüğünden beri yoktu. Annesi öleli iki gün olmuşken, karısının kaybıyla mahvolan babası, Ölüm’ü bulup ona yakın geçmişteki seçimleriyle ilgili sert bir nutuk çekmeyi planlayarak fevri bir kararla yola çıkmıştı.

Ne yazık ki Ölüm ortalıkta yoktu.

Daha da kötüsü, yas babasının zihnini o kadar zayıflatmıştı ki iki yıllık yokluğuna rağmen şimdiye kadar ancak kasaba merkezine kadar gitmeyi başarabilmişti. Kalp kırıklığı ona sadece yolunu değil, mantığını da kaybettirmişti. Babasının beyni âdeta baştan düzenlenmişti ve kaybın getirdiği deliliğin kaosu içinde yegâne çocuğuna hiç yer kalmamıştı. Laylee yasa karşı verilen bir savaşta sivil zayıttı ve böyle bir savaşta kazanma umudu olmayan babası, talihsizce bu bihaberlik afyonuna teslim olmuştu. Laylee arada kasabada kalmaya giderken kafası karışık babasının yanından geçer, destek için onun omzunu okşar ve cebine bir nar koyardı.

Dahası sonra.

Şimdilik odaklanalım: Soğuk, ıssız bir geceydi ve Laylee akşam yemeğinin son parçalarını toplamıştı ki ani bir ses donakalmasına sebep oldu. İki yüksek gümbürtü, bir dal kırılması, boğuk bir patırtı, su götürmez bir nefes alma sesi ve aniden yükselen öfkeli fısıltılar...

Hayır, inkâr edilemezdi: Buraya izinsiz girenler vardı.

Şimdi, bu her normal insan için endişe verici bir keşif olurdu ama Laylee aşırı anormal biri olduğundan sakin kaldı. Fakat şaşırmişti. Olay şu ki buraya *asla* kimse gelmezdi ve gelirlerse de Tanrı yardımcıları olsun; şişmiş ve çürümüş cesetlerle dolu bir kulübeye rastlamak bu zamana kadar kimsenin hayrına olmamıştı. İşte bu yüzden Laylee ve ailesi nispeten izole bir hayat yaşıyorlardı. Bir tür gayriresmî sürgün içinde, kasabanın dış eteklerindeki küçük bir yarımadada yer alan ufak, esintili bir şatoyu mesken tutmuşlardı; bu Laylee ve ailesinin hak etmediği bir nezaketsizlikti ama öte yandan kimse bu kadar talihsiz bir mesleği olan kızla komşu olmak istemiyordu.

Her halükârda Laylee evinin bu kadar yakınında insan sesleri duymaya hiç alışık değildi ve bu onu kuşkulandırdı. Başı dik ve zihni tetikte olan Laylee, kar tanelerini süslü gümüş bir yemek kutusuna koydu –eski bir aile yadigârıydı– ve parmak ucunda gözden uzaklaştı.

Laylee korkunun telaşı ve hararetiyle pek sık uğraşmayan bir çocuktü; hayır, o her gün ölümle baş ediyordu ve çoğu kişinin irkilmesine sebep olan bilinmezler, hayaletlerle konuşabilen birine çok az etki ediyordu. (Tabii bu son kısım bir sırdu – Laylee kasaba halkına sevdiklerinin ruhlarını görebildiğini ve onlarla konuşabildiğini söylememesi gerektiğini biliyordu; kendisinden zaten kulübesinde yığılı işlerden daha fazlasının istenmesi hiç ilgisini çekmiyordu.) Bu yüzden yuvası olan mütevazı şatoya ihtiyatla geri yürürken korku değil, bir parça merak hissetti ve bu his kalbinde yer ederken gözlerini kırıştırdı, yüzüne bir gülümsemenin yayıldığını hissettiği için hem minnettar hem şaşkıandı.

Laylee ağır tahta kapıyı açarken annesi girişte havada süzülüyordu ve hayalet-anne tam şu veya bu yeni şikâyetlerinden birini haykıracakken ani bir rüzgâr esintisi arkalarındaki kapıyı çarparak kapayıp Laylee'nin istemsizce sıçramasına sebep oldu. Kız gözlerini kapayıp hızla nefes verdi, ellerinde hâlâ gümüş kutusunu tutuyordu.

Annesi Laylee'nin kulaklarının etrafında hızla dolaşıp, "Neredeydin?" diye sorguladı. "Nasıl hissettiğimi hiç önemsemiyor musun? Ne kadar yalnız hissettiğimi biliyorsun, burada tek başıma hapisim..."

(Ah, evet, bu da başka bir durumdu: Annesi başka hiçbir yere değil sadece kendi evlerine musallat oluyordu – başka tür-lüsünü *yapamadığından* değil, *yapmadığından*. Çocuğunun üzerine titreyen bir ebeveyndi.)

Laylee annesini duymazdan geldi. Başını çevreleyen eski, çiçekli, fazlasıyla püsküllü eşarbi çözüp içi kürklü kış pelerininin düğmelerini açtı ve ikisini de kurumaları için giriş kapısının yanına astı. Kürk, yazın döktüğü tüyleri onun için biriktirmiş bir tilkinin hediyesiydi ve bu gece Laylee fazladan sıcaklık için özellikle minnettar olmuştu.

"...konuşacak kimsem yok," diye sızlanıyordu annesi, "hâlime acıyacak kimse yok..."

Laylee eskiden annesinin durumuna karşı daha anlayışlıydı ama bu hayaletin, gerçek annesinin sadece bir gölgesi olduğunu zor yoldan öğrenmişti. Annesi capcanlı, ilginç bir kadındı ama kahramanımızın başından hızla uçarak geçen bu puslu kopya-

nın pek bir karakteri yoktu ve albenisiyse daha bile azdı. Görünüşe göre hayaletler aşırı özgüvensiz yaratıklardı, kafalarında kurdukları her saygısızlığa güceniyorlardı; sürekli şımartılmaları gerekiyordu ve ancak romantik ölüm düşüncelerinde teselli bulabiliyorlardı – bu da, tahmin edebileceğiniz üzere, onları çekilmez arkadaşlar kılıyordu.

Laylee mutfak masasına otururken annesi, gününün monotonluğunu en ince ayrıntısına kadar anlatmaya özen göstererek dramatik monoloğuna başladı. Laylee lamba yakmakla uğraşmadı çünkü yakılacak lamba yoktu. Tek başına kalalı iki yıl olmuştu ve kendi başının çaresine bakıyor, faturaları ödüyordu ama ne kadar sıkı çalışırsa çalışsın bu hiçbir zaman evini canlandırmaya yetmiyordu. Laylee'nin tek bir yeteneği vardı: Kendisinin (ve soyundaki kişilerin – bu geni babasından almıştı) Öbürdiyar'a gidecek ölülerini yıkayıp paketlemesini sağlayan sihirli bir yeteneği vardı ama bu kadar ağır bir iş hiçbir zaman tek bir kişi tarafından yapılmaya uygun değildi – özellikle de bu kadar genç biri tarafından. Laylee'nin yoğun çabalarına rağmen bedeni yavaş yavaş bozuluyordu; küçük bedeni hayatın çürüyüşüyle uğraştıkça, kız daha da zayıf düşüyordu.

Laylee'nin gösterişçi bir kız olmaya vakti yoktu ama aynanın önünde birkaç dakikadan fazla vakit geçirebilse tam bir kendini beğenmişe dönüşebilirdi. Hatta annesiyle babası egosunu cesaretlendirmek için yanında olsaydı aklını tamamen kaybedebilirdi. Bu yüzden Laylee'nin zihnini saçmalıklarla dolduracak ne bir annesi ne de bir aynası olması onun için büyük şanstı çünkü yansımasının dikkatle incelenişi olağanüstü güzellikte bir kıza açığa çıkarırdı. Laylee uzun, zarif uzuvlarıyla ince ve sağlam yapıydı ama onu diğerlerinden ayıran esas özelliği gözleriydi – yumuşak ve oyuncak bebeklerinki gibi gözler. Genç arkadaşımıza atılan tek bir bakış, onunla tanışanların kalplerinin hızla çarpmasına yeterdi ama ikinci bakış ise korkularını doğururdu. Açık olalım: Laylee'nin görünüşü hayranlar yaratmazdı. O hafifsenecek bir kız değildi ve kendisi için güzelliği, güzelliğine ta-

panlar kadar önemsizdi. Görüyorsunuz ya, o güzel doğmuştu; yüzü çıkarıp atamadığı bir armağandı.

En azından henüz.

Yaptığı iş ona çok zarar veriyordu ve artık yansımasındaki değişimleri görmezden geleliyordu. Kestane rengi bukleleri bir zamanlar parlak ve gürken artık solmaya başlamıştı: Laylee'nin saçları, uçlarından yukarıya doğru grileşiyordu ve gözleri bir zamanlar parlak, canlı bir bal rengiyken donuk bir griye dönüşmüştü. Şimdiye dek sadece teni esirgenmişti; yine de canlı bronz tenindeki yeni, sert gözleri onu âdeta ay gibi, tuhaf ve sürekli üzgün gösteriyordu. Ama Laylee'nin hüzne çok az sabrı vardı ve ruhunun derinliklerinde yoğun bir acı hissetse de kesinlikle öfkeli olmayı tercih ediyordu.

İşte bu yüzden büyük ölçüde sınırlı, nezaketsiz, asabi bir kızdı; ilgisini isteyen ebedi ölümden dikkatini uzaklaştıracak çok az hoşluk vardı. Bu gece bezgin bakışlarını esintili evinin çok sayıdaki odasında gezdirdi ve kendi kendine bir gün kırık pencereleri tamir edecek, yırtık perdeleri onaracak, eksik lambaların yerlerine yenilerini koyacak ve solmuş duvarları yeniletecek kadar iyi kazanacağına söz verdi.

Laylee her gün sıkı çalışsa da yaptığı iş için nadiren para alırdı. Damarlarında akan sihir, bir *mortoyuma* olmaya mecbur olduğu ve kapısına bırakılan ölüleri yığına eklemek dışında bir seçeneği olmadığı anlamına geliyordu. Kışkent halkı bunu biliyor ve bazen çok az, bazen ise hiç ödeme yapmayarak sık sık onu suiistimal ediyordu. Ama Laylee hayatını soldurmuş loşluğa bir gün tekrar ışık ve renk katacağına yemin etmişti.

Annesi bu kadar fazla görmezden geldiği için mutsuz bir şekilde kızının yüzüne tekrar tekrar hızla yaklaşıp uzaklaşıyordu. Laylee annesinin yüzü hoşnutsuzlukla buruşmuş, cisimsiz silüetine elini savurdu. Kız iki kere eğildi ve nihayet pes etti, akşam yemeğini az eşyalı salona götürdü ve eski püskü halının en yumuşak kısmına yerleşir yerleşmez yemek kutusunu araladı. Odayı sadece ay ışığı aydınlatıyordu ama uzaktaki küre

yetmek zorundaydı. Laylee çenesini eline dayayıp sessizce yüzü boyundaki bir kar tanesini çiğneyerek hüznle kendi yaşadığı çocuklarla geçirdiği günleri düşündü. Laylee'nin en son okula gidişinin üzerinden çok zaman geçmişti ve bazen o günleri öz-lüyordu. Ama okul bir lükstü; çalışan ebeveynleri ve evlerinde istikrar olan çocuklar içindi – Laylee artık ikisine de sahipmiş gibi yapamıyordu.

Bir kar tanesini daha ısırdı.

Mevsimin ilk taze kar taneleri tamamen şekerden yapılmaydı –bu Kışkent'e özgü bir sihirdi– ve Laylee daha sağlıklı bir şey yemesi gerektiğini bilse de bu hiç umurunda değildi. Bu gece rahatlamak istiyordu. O yüzden tek oturuşta beş kar tanesini birden yedi ve bu konuda kendini çok ama çok iyi hissetti.

Bu sırada annesi monoloğunu bitirmişti ve Laylee yukarı çekildiğinde artık daha acil konulara (evin genel hâli, mutfaktaki daha spesifik dağınıklık, tozlu koridorlar, kızının zarar görmüş saçları ve nasırlı elleri) geçiyordu. Bu, annesinin günlük rutiniydi ve Laylee bu konuda sabırlı olmakta zorlanıyordu. Uzun zaman önce annesine cevap vermeyi kesmişti –bunun biraz yardımını dokunuyordu– ama bu aynı zamanda Laylee'nin bazen tek kelime etmeden birkaç gün geçirmesi anlamına geliyordu ve yalnızlık onu yaralamaya başlamıştı. Laylee eskiden bu kadar sessiz bir çocuk değildi ama içinde gitgide daha fazla öfke ve kin biriktikçe konuşmaya daha az cüret edebiliyordu.

O nadiren konuşan bir kızdı çünkü birdenbire patlamaktan korkuyordu.

Laylee kendini tuvalete gerekenden çok daha uzun süredir kilitlemişti. Annesinin gelip ona musallat olmadığı tek yer banyoydu (ölü olması onun ahlak duygusunu kaybettiği anlamına gelmiyordu) ve Laylee bu kutsal olmayan alandaki zamanına çok değer veriyordu. Biraz önce, sızlayan elleri için bakır bir leğende bir dinlendirme solüsyonunu (ılık su, şeker-tuz, yabangülü yağı ve bir parça lavanta) karıştırmayı bitirmişti ki tuhaf bir şey fark etti.

Belli belirsizdi ama kesinlikle oradaydı: Parmak uçları gümüş rengine bürünüyordu.

Nefesi kesilince neredeyse leğeni düşürecekti. Dizlerinin üzerine çöküp bu hasarı geri çevirebilecekmış gibi derisini ovaladı ama nafileydi.

Gözlerinin dönüşmesini izlemek zaten yeterince zor olmuştu, saçlarının değişmesi daha bile kahrediciydi ama bu – bu kesinlikle çok vahimdi. Laylee bedenine verdiği hasarın boyutunu kestiremezdi ama şunu anlayacak kadarını biliyordu: İçi de dışı da geri döndürülemez şekilde hastaydı ve bunun hakkında ne yapacağını bilmiyordu.

İlk düşüncesi babasına başvurmak oldu.

Ona defalarca eve dönmesi için yalvarmıştı ama babası hiçbir zaman onun sözlerinin altında yatan mantığı göremiyordu. Babası yıllar içinde gitgide daha da kuruntulu hâle gelmişti, yaşayanların mı ölülerin mi dünyasında olduğundan asla emin olamıyordu. Laylee'nin annesi öldüğünden beri babası kalan azıcık mantığından tamamen sıyrılmıştı; artık sonsuza dek ka-

yıptı ve Laylee'nin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. O sevimli, beceriksiz hâliyle, *Birazcık daha*, derdi hep. *Neredeyse vardım*. Görüyorsunuz ya, babası dişlerini cebinde tutardı, o yüzden heceleri vurgulamak onun için çok zordu.

Sanırım açıklamalıyım.

Bir zamanlar Laylee'nin babası, annesini pazar yerinde görmüş ve ânında ona âşık olmuştu. Bu Laylee'nin annesi için olağandışı bir olay değildi; hatta yabancılar ona oldukça sık âşık olurdu. Tahmin edebileceğiniz gibi o aşırı güzel bir kadındı – ama sıradan, geleneksel bir şekilde değil. Hayır, Laylee'nin annesi hayatları mahveden, erkekleri akıl sağlıklarından yoksun bırakan türden bir güzeldi. Tarif etmesi imkânsız bir yüzü ve güneş sanki bizzat içinde parlıyormuş gibi görünen ışıltılı bir teni vardı. Kışkent'in pek çok sakininin güzel tenli olduğu doğru olsa da (onlar altın türünden insanlardı, kışın bile kahverengi tenleri gün ışığında bronzlaşır) annesi hepsini gölgede bıraktı, saçlarını pırıltılı tenini *bambaşka* gösteren canlı renkli, pürüzsüz ipeklere sarardı. Üstelik derin ve çarpıcı gözleri o kadar büyüleyiciydi ki yanından geçenler onu gördüklerinde düşüp bayılırlardı. (Artık Laylee'nin güzelliğini nereden aldığı konusunda bir tahmin yürütebilirsiniz.) Duyguları uğruna savaşıcak cesareti olan neredeyse herkes annesine kur yapardı ve annesi güzelliğinden nefret etmese de, güzelliğiyle tanımlanmaktan nefret ettiği için her talibi geldiği gibi kovardı.

Ama Laylee'nin babası farklıydı.

Özellikle yakışıklı değildi ama duygularda kaybolmak için yaşayan bir adamdı ve âşık olmak için yanıp tutuşuyordu. Laylee'nin annesinin, ailesinin diş kliniğinde çalıştığını öğrendikten sonra plan kurmuştu. Her gün –bir aydan biraz daha uzun bir süre– sırf onunla vakit geçirebilmek adına dişini çek-tirmek için para ödemişti. Arkasına yaslanır, Laylee'nin annesi sağlıklı dişlerini açık ağızından çıkarırken onun konuşmasını dinler, her gün kanlarla ağrılar içinde ve tamamen, umutsuzca âşık bir hâlde tökezleyerek eve dönerdi. Ancak babasının ağ-

zında diş kalmadığında Laylee'nin annesi sonunda ona âşık olmuştu ve babası olağandışı flörtlerinden gurur duysa da, Laylee hikâyelerini tarif edilemez aptallıkta buluyordu ve onu bu anıyı paylaşmaya ikna etmek için bayağı dil dökmesi gerekmişti.

Umarım memnun kalmışsınızdır.

Her halükârda babası umutsuz bir vakaydı. Laylee babasından büyük bir hararetle nefret eder, onu büyük bir hararetle severdi ve birlikte geçirdikleri eski yılları hoş hatırlasa da yakın zamanlarda bu kadar dikkatsiz olduğu için onu suçluyordu. Babası fazla hisseden bir adamdı ve kalbi o kadar büyüktü ki bazı şeyler içinde kayboluyordu. Laylee kendisinin, babasının önemli bir parçası olduğunu biliyordu ama bu dünyada babasının dikkati için onunla savaşılan onca şey varken Laylee'nin kapladığı yer insanın kalbini kıracak kadar küçüktü.

İşte orada, tuvalet zemininde üşümüş, yere kıvrılmış, gümüş rengine bürünmüş parmaklarını sıkıp, ağlamasını engellemek için dudaklarını birbirine bastırırken Laylee camın kırılışının su götürmez sesini duydu.

Laylee banyo kapısından fırlayıp koridora çıktı. Gözleri hasar arayarak sağa sola kayd ve uzun zamandır ilk defa küçücük bir korku emaresi hissetti. Bu nahoş bir duygu değildi.

İlginç şekilde annesinin hayaleti ortalıkta yoktu. Laylee tırabzanın üzerinden alt katı inceleyip annesinin nereye gitmiş olabileceğini görmek için gözlerini kısarak baktı ama ev kıpırtısızdı. Hem de telaşlandırıcak kadar.

Ve sonra: Fısıltılar.

Laylee dikkat kesildi ve kulak kabartıp herhangi bir tehlike işareti var mı diye dinledi. Fısıltılar telaşlı ve sertti –öfkeli miydiler?– ve sadece bir saniye sonra seslerin kendi yatak odasından geldiğini anladı. Artık kalbi daha hızlı atıyordu; içindeki korku ve beklenti birbirleriyle çarpışmış, Laylee'yi olağandışı bir heyecanla sersemletmişti. Daha önce hiç başına bu kadar gi-

zemli bir şey gelmemişti ve bundan ne kadar hoşlandığını keşfetmek onu şaşırtmıştı.

Laylee dikkat çekmemek için zarifçe, parmak uçlarına basarak odasına yürüdü ama izinsiz giren kişiyi yakalamak için sabırsızlanarak odasının kapısını ittiğinde gördüğü şeye o kadar şaşırdı ki çığlık atıp geriye doğru sendeledi ve ayak parmağını feci biçimde çarpınca iki kere daha çığlık attı.

“Lütfen... korkma...”

Ama Laylee dehşete düşmüştü. Tırabzana yaslanıp göğsünün iniş kalkışını dizginlemeye çalıştı ama bu denli paslı bir duygunun kabarışıyla zincirlerinden öylesine boşanmıştı ki tepki verecek kelimeleri toparlayamıyordu. Laylee kaçak bir ceset, deliler gibi koşuşturan bir hayalet, belki de huysuzlanmış bir kaz sürüsü bekliyordu ama hayır, bu kesinlikle en beklenmedik olandı.

Odasında bir *oğlan* vardı.

Zavallı görünüşlü biriydi, yarı yarıya donuktu, hızla eriyordu ve baştan aşağı sırlısklandı. Daha da kötüsü: Zeminin her tarafına kirli sular akıtıyordu. Laylee hâlâ konuşamayacak kadar şaşkındı. Oğlan onu elleri havada, gözleriyle yalvarır hâlde koridora kadar takip etmişti ama aynı zamanda da onu inceliyormuş gibi görünüyordu. Laylee ancak oğlanın merakla saçlarına baktığını fark ettiğinde kendine geldi ve aşağı koştu.

Laylee şömineden bir şömine demiri kaptıktan sonra püsküllü eşarbmı kavradı ve boynunun etrafından sımsıkı bağladı. Elleri titriyordu –titriyordu! Bu çok tuhaftı!– ve kendini bir kavgaya daha yeni hazırlamaya başlamıştı ki başka birinin sesini duydu.

Nefes nefese hemen arkasına döndü.

Bu sefer ona bakarak duran bir kızdı –o da sırlısklandı– ve bu Laylee’nin şimdiye kadar gördüğü en tuhaf görünüşlü kızdı. Daha da şaşırtıcısı: Kız sadece titremekle ve ıslak kollarını tutmakla kalmıyordu aynı zamanda da gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Kız bir solukta, “Oliver aptalın teki olduğu için çok özür dilerim,” dedi. “Ama lütfen korkma. Sana zarar vermeye gelmedik, yemin ederim.”

Laylee zarar vermeyeceklerinden emin olmaya başlıyordu.

Önünde duran kız cep boyundaydı; gerçek olamayacak kadar narin görünüyordu. Hatta Laylee bu kadar fazla hayalet tanımasa, bu yabancıyı bir ruh sanabilirdi. Teni şok edici bir beyaz tonundaydı; saçlarıyla, kaşlarıyla ve açık kahve irislerini –kızın tek renkli parçası irisleriydi– çevreleyen, gür, kar kadar parlak kirpikleriyle aynı beyazdı bu. İnsanların altın-kahverengi tenleriyle ve zengin, cevher tonlarındaki gözleriyle tanındığı Kışkent’e göre tuhaf görünüşlü biriydi. Laylee kendini bu olağandışı kızı merak etmekten alıkoymadı.

Paniği yavaş yavaş azalan Laylee şömine demirini tutuşunu gevşetti. Tuhaftan da öte – bu yabancıнын nazik bir hâli vardı ve Laylee *kendini* nazik biri olarak görmese de hâlâ nezaketin kendisinden oldukça hoşlanıyordu. Her halükârda merakı uyanmıştı; kendi yaşında başka bir kızla tanışmayalı çok uzun zaman geçmişti.

Laylee nihayet, “Sen kimsin?” diye sordu, sesi kullanılmaktan çatallanmıştı.

Kız, “Adım Alice,” deyip gülümsedi.

Laylee kalbinin teklediğini hissetti; eski alışkanlıkları onu da gülümsemesi için cesaretlendirdi ama Laylee bunu reddetti ve onun yerine kaşlarını çattı. Boğazındaki örümcek ağlarını temizleyip, “Peki, neden evime izinsiz girdiniz?” dedi.

Alice utanarak bakışlarını çevirdi. “Pencereyi kıran Oliver’dı. Çok özür dilerim. Kapıyı çalmamız gerektiğini söyledim –içeri normal şekilde girmemiz gerektiğini– ama o kadar üşümüştük ki daha doğrudan bir yol kullanmamız için ısrar etti ve...”

“Oliver o oğlan mı?”

Alice başını salladı.

“Nereye gitti?” Laylee, Alice’in başının üzerinden bakıp oğlanı görmeye çalıştı.

“Saklanıyor,” dedi Alice. “Sanırım onu öldüreceğinden korkuyor.”

Laylee aramayı bıraktı ve onun yerine bir kaşını kaldırdı. Dudaklarının titreştiğini hissetti ve yine gülümseme dürtüsünü bastırdı.

“Lütfen bir süre kalabilir miyiz?” dedi Alice çekinerek. “Çok uzun bir yolculuk oldu ve felaket yorgunuz. Biliyor musun, seni bulmak aşırı uzun sürdü.”

Laylee şömine demirini tekrar sıkıca kavradı. “Beni bulmak mı?” dedi. “Neden beni bulmak istiyordunuz ki?”

Alice gözlerini kırıştırdı. “Eh, sana yardım etmeye geldik tabii ki.”